

Anmeldelse

Vil du låne min bamse, mor?

Af Manja Fie Molbæk & Kim Nørgaard

Mellemgaard 2020

Anmeldt af Hanne Gullestrup

Vi følger en lille familie - mor, far og tre mindre børns hverdag, fra en morgen hvor mor uden varsel køres på hospitalet, ramt af blodpropper i hjernen, til 10 år efter, hvor familien omsider lander på benene igen. Bogens kapitler er skrevet skiftevis af mor og far, der beskriver og reflekterer over, hvad der har ramt dem, og hvordan de kommer videre *sammen*.

Jeg læser bogen som et vidnesbyrd. Et vidnesbyrd om et velfærdssamfund, der bakker op om sygdomsramte borgere med behandling, træning, psykologhjælp, tilpassede arbejdsvilkår osv. Og om hvordan et intensivt fokus på den ramtes muligheder og behov placerer den pårørende i den blinde vinkel. Far passer børn, hus, eget job og er partner for sin kone, der i sagens natur har det primære fokus på sit eget projekt med at komme hurtigt frem til så normalt et liv som muligt.

Det flotte ved bogen er, at begge parter er sig bevidste om, det svære og ulige i den nye relation mellem dem. Det gælder indbyrdes og i mødet med omverden.

'Den morgen (...) ændrer alt sig i vores lille familie. Lige pludselig mister jeg min sparring. Men jeg mister også familie og venners interesse i mig og mit. Det er ikke for at lyde egoistisk, men når man pludselig står som pårørende til noget så alvorligt, er man bare ikke i tankerne hos de nærmeste mere (...) en gang imellem vil et skulderklap og et kram til mig være rart. At nogen skulle spørge ind til, hvordan jeg mon klarer det, ville være dejligt. Det er svært at holde sammen på det hele. Hele tiden.'

Bogen bekræfter, hvad vi ofte erfarer i Pårørende i Danmark, at det tager ca. 10 år at finde sig til rette i en ny identitet som 'handicapfamilie'. Det er lang tid i et arbejds- og karriereliv, lang tid i et forældreskab. Lang tid for den pårørende at sætte egne interesser og behov på standby. Mange par kaster håndklædet i ringen, men Manja og Kim er den undtagelse, hvor håbet og kærligheden bærer igennem. Man *kan* komme igennem sammen og stå stærkt som par og forbilleder.

Det hører til sjældenhederne, at den hjerneskerammede selv er så dygtig en skribent, som Manja er. Så selv om mit ærinde som anmelder i Pårørende i Danmark er at tage *den pårørendes* perspektiv, må jeg give Manja en stor cadeau for den fine, ærlige, nuancerede skildring af, hvordan 'kampen' ser ud indefra, og hvordan målet om at blive sit gamle selv udfordrer den pårørende, som jo står i et dilemma med gerne at ville tilskynde sin partner til at holde ud, men også skal have sin egen og børnenes praktiske hverdag til at hænge sammen på ansvarlig vis.

Bogen er en oplagt gaveidé til såvel ramte som pårørende, der rammes af sygdom eller ulykke på det mest uretfærdige tidspunkt i livet, hvor man i forvejen er udfordret på at få en travl hverdag til at hænge sammen med et harmonisk familieliv.

Anbefales!!!